

[A. M. Hansen.]

har Fordelen af det lave Prisniveau paa Livsfornødenheder, og den sker ogsaa paa en saadan Maade, at de højeste Lønninger faar den højeste Skat og procentvis den højeste Skat. Det er derfor et Forslag, som jeg anbefaler, men jeg maa anbefale at stemme imod det foreliggende Forslag.

Korsgaard: Som det fra tidligere Lejligheder vil være kendt, interesserer jeg mig meget for Rigsdagens indre Forhold og bidrager undertiden til at bringe dem lidt frem offentligt. Ved denne Lejlighed kan jeg jo ikke give mig selv Æren for, at vi nu skal til at diskutere Rigsdagsmændenes Forhold offentligt, men jeg har ikke noget imod, at man gør det.

Man vil altid kunne sige om den Rigsdagsmand, der vil bevare Tillægene: naa ja, det er for ham et Pengebeløb, og saa er det rimeligt, at han stemmer til den Side, og selv om jeg ikke just tror, jeg døde af Sult, hvis jeg ikke fik dette variable Tillæg paa rundt regnet 300 Kr., vil jeg dog gerne erkende, at 300 Kr. er ogsaa Penge, og det kan godt være, at dette inderst inde er Bevæggrunden til, at jeg ikke synes om det. Venstre her er ved at gøre, ogsaa — efter mit Synspunkt beklageligvis — med Tilslutning fra i alt Fald den væsentligste Del af de konservative Medlemmer. Nu kan man jo sige, at det at være saa selvsk er — skal vi kalde det med et Udtryk fra en Bog, jeg for nylig har læst om Disraeli: lidt uuhæderligt, men jeg siger saa: hellere blive kaldt uuhæderlig, end hvad der i samme Bog, stod om Gladstone: at hans Fjender kaldte ham en „Hædersmand i Ordets værste Betydning“.

Der kan altsaa siges baade det ene og det andet, men jeg maa som sagt tilstaa, at jeg ikke synes rigtig om det, man her er ved at gøre. Jeg synes nemlig ikke, Grundlaget er helt ærligt. Man siger, at man ingenlunde gør det for at takkes Vælgerne. Mon dette nu er helt rigtigt? Jeg er ikke fuldkommen sikker paa det, men jeg vil ganske vist haabe, at Vælgerne i mange Tilfælde vil, som man siger, mærke Hensigten og blive forstemt.

Hvorledes man vil ansætte Rigsdagsmændenes Lønning, om de faar nok eller ikke, er en Sag for sig. Jeg mener ærlig talt, at de faar nogenlunde, hvad der er passende. Der er ingen Grund til at sige, at vi faar overmaade lidt, og jeg synes lige saa lidt, der er særlig Grund til at sige, at vi faar alt for meget; og man kan naturligvis ikke begynde at inddele Rigsdagsmændene i dem, der virkelig fortjener deres Løn, og

dem, der ikke gør det, for der er vel dem, der mener, at de, der ingenting gør, egentlig er dem, der bedst fortjener deres Løn, for de spiller ikke Tingets Tid. Det kan man altsaa se forskelligt paa, men jeg synes som sagt, at Rigsdagsmændenes Løn hidtil har været rimelig efter Forholdene, og jeg har aldrig ønsket, at man skulde lave synderligt om paa den.

Men naar man nu sagligt vil begrunde, at man ønsker Lønnen nedsat, er det altsaa ikke af Hensyn til Stemninger ude i Landet, men det er under Hensyn til, at de honorarlønnede har faaet Nedsættelse, og saa skal Rigsdagsmændene ogsaa have en Nedsættelse, fordi deres Løn kaldes Honorar. Jeg maa her lægge Tryk paa, at det realiter ikke er en Honorarløn, men at det i langt højere Grad er rimeligt at sammenstille den med almindelig Tjenestemandsløn. Jeg mener ogsaa, at da man i sin Tid indførte et Reguleringsstillæg for Rigsdagsmændene, bundet ved en Lovordning — og jeg var selv med dertil —, saa havde man en Hensigt dermed, den nemlig, at Lovgivningsmagten ikke skulde staa overfor ved forskellige Lejligheder, saaledes som det er gaaet med de honorarlønnede, at skulle bestemme, om Tillæget skal være 5, 10, 20 eller 30 pCt., eller hvad det nu har været; man tilstræbte netop at slippe fri for denne Diskussion. Og nu vil jeg gerne spørge de ærede Medlemmer, som mener, at man skal af med dette Tillæg, om de synes, det bliver en særlig grinagtig Stilling, Rigsdagsmændene vil komme i, hvis det skulde ske, at vi faar et mægtigt stigende Prisniveau og man skal til at give de honorarlønnede større Tillæg; vil man finde det særlig grinagtigt, om man, naar vi ikke var bundne af en Lovbestemmelse, skulde skyde os i Skoene: Naa ja, samtidig med at de andre fik noget, fik de ogsaa selv noget. Saa synes jeg nemlig, man er ude for det, der er meget værre. Den Ordning, vi har i Øjeblikket, følger visse faste Regler. Den har, som det er sagt fra mange Sider, givet et langt større Lønnedslag procentvis end vist for nogen som helst anden Tjenestemandstilling i dette Land. Derfor kan jeg ikke se, at det sagligt set er ret begrundet. Jeg kan navnlig ikke se, at vi Rigsdagsmænd virkelig kan ønske, at hele Paragraffen skydes ud. Saa kommer vi, som sagt, til at staa overfor dette, at man i givet Fald skal til jævnlig at regulere paa sin egen Løn.

Men der kan jo ogsaa ligge noget andet og mere — i hvert Fald fra visse Sider indenfor det Mindretal, som vil stemme for Nedgangen — bag Standpunktet. Og der